

La Bandereta - Via Cerdà Riera

Encara que faci temps que vam fer aquesta via (ara ja fa més d'un any), tenia pendent d'explicar-vos les nostres experiències en un recorregut montserratí molt maco.

Es tracta de la via Cerdà-Riera, situada a la paret Oest d'Agulles, a la Bandereta o també anomenada Ven-Suri-Ven (130 m V/A1).

Aquesta via la vaig fer quan em vaig iniciar en l'escalada, amb en Manel i el Marçal, i recordo que em va impressionar molt la seva espectacularitat perquè és molt aèria. Després d'uns 10 anys volia tornar a recórrer la via per veure com canviava la perspectiva i les meves sensacions, ja que ara l'hauria de fer de primera durant tots els llargs.

Per això vaig quedar amb la Liz i el Miquel Àngel un dia entre setmana, amb la qual cosa ens asseguràvem una calma absoluta. I així va ser, perquè a més el dia estava tapat i quan vam arribar a peu de via ens va començar a ploure més, perquè hi ha una instal·lació de ràpel. Però com el dia aguantava vam continuar amunt.

El 1er llarg de 25 m no té gairebé assegurances, però permet col·locar algun friend. Comença per una fissura recte de IV i després puja per una rampa de II fins a la reunió a prop d'un arbre. Aquí teníem una escapatòria si s'hagués posat a ploure més, perquè hi ha una instal·lació de ràpel. Però com el dia aguantava vam continuar amunt.

El 2on llarg (35 m) de V és prou interessant. La roca està llimada i les assegurances són molt precàries. Has d'anar pujant suaument per la fissura vertical fins arribar a una reunió ja molt aèria, perquè de cop i volta s'obre un paisatge impressionant als teus peus que et fa adonar que estàs a una certa alçada. Aquí quan van arribar els meus companys, van fer unes cares de sorpresa molt eloqüents (llastima de no portar la càmera per deixar-ne constància).

Després ve el llarg de 6a, si es fa en lliure, o V/A1. Es fa bé, tot i estar la roca una mica gastada i és més curt del que sembla (30 m). La Liz i el Miquel Àngel s'ho van treballar molt bé i ho van superar en lliure. Els seus comentaris ja eren d'al·lucinar pel lloc i per la via. Estaven gaudint d'allò més.

Però encara els quedava l'últim llarg de 40 m de IV+ que transcorre per una marcada xemeneia, on trobem uns arbres pels quals hem de progressar, talment com micos. És molt curiós aquest tram perquè fa que la via sigui molt variada. Però el que em vaig trobar sortint de la canal és que no hi ha cap assegurança fins a la reunió i poca cosa es podia posar, perquè ja és placa montserratina. No sé si em vaig equivocar però el cas és que vaig posar un merlet, vaig continuar amunt fins un arbre a fer reunió. Aquí feia molt de vent, i com no dúiem comunicadors, ens va costar molt fer-nos entendre. Però finalment, tots vam arribar al cim ben contents i satisfets d'haver fet aquesta via, tan recomanable com espectacular.

Núria

El Morro d'Abella (24-04-07)

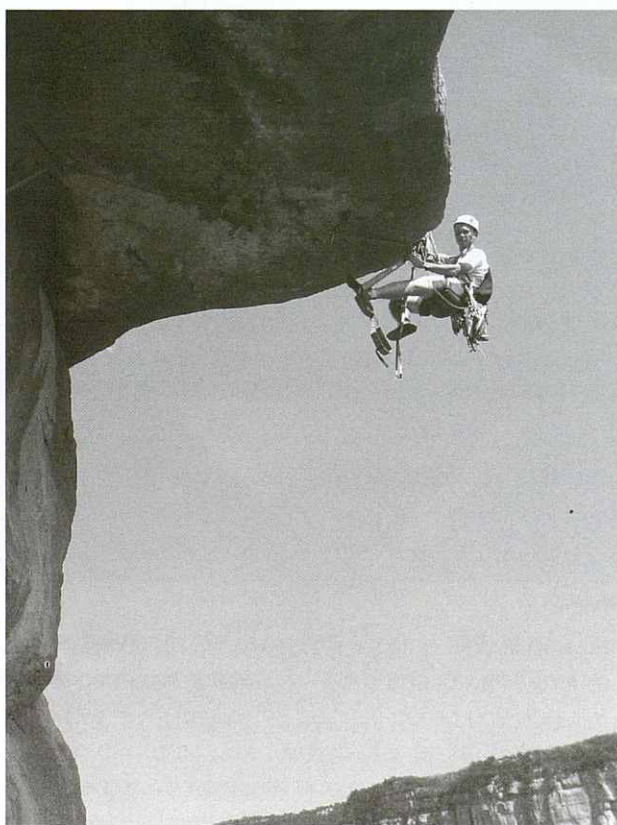
Històries d'escalada: Via Tirabous, al Morro de l'Abella (prop de l'Esquirol, carretera de Rupit). 24/04/07.

En trets generals, es tracta d'una via majoritàriament en artificial, dins d'un entorn solitari, però preciós, amb el pantà de Sau com a teló de fons.

- 75 mts: A3e,6a (20 A1e,20 A1e,15 A1,20 A3e)
- Material: joc de fissurers, friends, estreps i 15 cintes exprés
- Equipament: parabolts amb unes curioses xapes casolanes, grosses i amb dos forats.

En principi, el més destacable és l'entorn on trobem aquest vistós esperó, i l'espectacularitat de la via. La roca no és gaire sòlida, típica d'aquesta zona, però és prou bona per evolucionar en artificial, tot i que hi ha alguns trams en lliure "fàcil", on desitgem arribar el més aviat possible a les assegurances.

Al primer llarg, comencem directament amb artificial, i els més "petits" (en alçada s'entén), tindran algun problema per arribar a les assegurances. I sinó, que li preguntin a la Núria.

Morro de l'abella

segueix